

Pünkösd ünnepe – 2010. május 23.

Szicíliában a kitűnő ikonfestő szerzetes, Epifanio megbízást kapott egyszer a kolostora apátjától, hogy fesse meg Krisztus arcát. Epifanio a legszebb, legkifejezőbb Jézus-arcot szerette volna megfesteni, élete remekművét. De hol talál olyan modellt, aki képes kifejezni egyszerre a szenvedést és az örömet, a halált és a feltámadást, az istenit és az emberit? Útra kelt és bejárta egész Szicíliát. Hónapokig járt-kelt a városokban és falvakban, megfigyelte az embereket, de senkinek az arcát nem találta olyan kifejezőnek, hogy megmintázhatta volna róla Krisztusét. Egyik este holtfáradtan, szinte már reményét veszve aludt el, és álmodni látott. Egy angyal álmában visszavitte azokhoz, akikkel találkozott és minden arcából megmutatott neki egy részletet, ami azt az arcot Jézuséhoz tette hasonlóvá: egy fiatalasszony öröme, egy gyermek ártatlansága, egy paraszt ereje, egy beteg szenvedése, egy elítélt félelme, egy anya jósága, egy bíró tekintélyes szigorúsága, egy gyóntató pap irgalma stb. stb. Másnap felébredve Epifanio visszatért a kolostorba és nekifogott a munkának. Fél év múlva elkészült a műve. Amikor levette róla a leplet, az apát és a szerzetesek megdöbbenve és gyönyörködve hullottak térdre: Krisztus arca gyönyörű volt és megható, tekintete egyenesen az ember lelkébe látott. Kifejezett minden érzést, ami az embereket Isten közelébe emelhetette.

Szétszabdalt, darabjaira hullott társadalmunkban az emberek keresik az egység lehetőségét, az összetartozás érzését, biztonságát. Igaz, hogy sok a különbözni akarás, a másság megbecsülésének hangsúlyozása is, de mindig is erősebb és igazabb vágy volt az emberi szívben a közösséghez tartozás, a másokkal eggyé válni akarás vágya. Ma – az individualizmus irányába történt túlzott kilengés korszaka után – ismét visszalendül az inga az egység, a közösségépítés oldalára, legalábbis a törekvés, a keresés szintjén. Persze sok a szánalmas, felszínes vagy csupán részleges próbálkozás is. Amikor tinédzserek „egymáshoz öltöznek”, ugyanazt a viselkedési vagy beszéd-stílust veszik fel, amit a vezéregyéniségek diktálnak, amikor ugyanazt a zenekart vagy focicsapatot bálványozzák, sokszor anélkül, hogy valóban tetszene nekik vagy valóban értenének a sporthoz, ezek is a közösség, az elfogadás, az egység vágyát fejezik ki, bár azt teljességgel megteremteni nem képesek. A nemzeti érzés, a nemzeti – vagy annak tartott - hagyományok újjáéledése is ezt a közösségre törekvést mutatják. Ugyanakkor éppen az egység rombolását okozhatják azok a célt tévesztett igyekezetek, amelyek a magyarságot más nemzetekkel szemben, azok ellenére kívánják meghatározni, s ahol az összekovácsoló erőt nem az egymás iránti szeretetben és áldozatvállalásban, hanem a közös gyűlölködésben látják. Veszélyes és hamis minden olyan egységre törekvés, amely az „egyformaságot” akarja kieroszakolni, megfélemezve a személyi méltóságról és az értékek sokféleségéről, amelyek minden igazi közösségben jelen lehetnek.

Pünkösd ünnepe, a Szentlélek eljövetele az első keresztény közösségnek is születésnapja. Milyen lelkes szavakkal számol be az első keresztények közötti

egységről Pál apostol a szentleckében! Sokféle képesség, tehetség, emberi tevékenység, és mégis élő, erős közösség! Az egyetlen Szentlélek teszi egyggyé a Krisztusban hívőket, kovácsolja igazi egyházzá a sokféle nyelvű és kultúrájú embereket. Jézus arca ragyog fel az Ő követőinek életében, mert a Lélek Krisztus képére formálja az ezerarcú sokaságot.

Miben áll az egység köteléke a hívők között, ha olyan sokfélék és olyan sokféle tevékenységet végeznek? Egy a cél: Krisztus szeretetének átélése és kinyilvánítása az emberek felé. Az üdvösség, az örök boldogság munkálása mind a magunk, mind mások életében. „A Lélek ajándékait mindenki azért kapja, hogy használjon vele.” Vagyis nem az önző haszonelvűség, hanem a mások iránti áldozatkész szeretet, Krisztus szolgáló szeretete vezeti azokat, akik az Ő nevében bármit is tesznek.

Azután egy az a forrás, amelyből a keresztyények merítenek: a Szentlélektől kapott lelkesedés, buzgóság és erő, amelyet az imádságban újra és újra föllevenítenek magukban. Végül egyggyé teszi a keresztyény közösség tagjait az egymás iránti hűség, a kitartó, elfogadó szeretet, amely által igazán testvérré leszünk, s amely szintén a Lélek ajándéka. Ez képesít bennünket az együttműködésre a sokféleségünk, emberi hibáink, gyengeségeink ellenére is. John Henry Newmann bíboros mondja: „A kevésbé tökéletes, de közösen végzett munka legtöbbször többet ér annál a bármennyire is tökéletes munkánál, amit az ember csak egyedül végez.” Így ugyanis többen érzik magukénak ugyanazt a célt, többeknek a szeretete találkozik azok iránt, akik érdekében dolgozunk, s nem utolsósorban mi is gazdagodunk a többiek áldozatkészsége által.

Az igazi egységet mind fájdalmasabban hiányoló korunkban fordítsuk figyelmünket az egység Lelkére, aki már kiáradt a világra és munkálni kívánja a közösséget Isten és ember, ember és ember között! Ne elégedjünk meg felszínes, rövidéletű vagy hamis egység-képekkel! Ne feledkezzünk meg róla, hogy csak együtt tudjuk megformálni Krisztus hiteles arcát a világban, s erre egyedül a Szentlélek vezetése alatt leszünk képesek!